

Есенна пѣсенъ на гората.

Тѣжна ми пѣсенъ
Пѣе гората;
Люта ѝ есенъ
Кърши листата;

Тѣжно нарежда
Думи жаловни,
Болно разврѣжда
Рани тегловни;

— „Върла ми есенъ
Рано удари,
Шума, трѣвица,
Грозно попари;

Вѣтрецъ ли духне
Тихъ, вихрогони.
Шумата рухне,
Листецъ се рони...

Нѣма славейче
Сладко да пѣе,
Черни неволи
Да разпилѣе;

Нѣма кукувка —
Доли да екнатъ,
Нѣма отъ слънце
Хълмъ да пекнатъ;

Нѣма и прилепъ
Да лжкатуши,
Нощемъ мушици
Гладно да души;

Всѣка живинка,
Чудна и мила,
В'топло гнѣзденце
Вечъ се е скрила...

Само остана
Вълко нашъ смѣлий,
Тамъ да баучи
В'кѣрѣ запустѣли;

Сжщо и Лиса,
Хитра мазанка,
Пѣтлюва ядна
Крѣвна душманка;

Тукъ е и заю,
Страхлю бѣгача:
Трънка ли шавне,
Той заподскача..."

Вѣтърътъ духа,
Люшка листата,
Тѣжна ми пѣсенъ
Пѣе гората.

Ил. Д. Обрѣзовъ.

